A gondolatok hiábavalósága

Az Úr Lelke arra indít bennünket, hogy nyissuk meg szívünket és elménket Isten Igéje előtt. Forduljunk Máté evangéliumának 16. fejezetéhez, ahol a 21–23. verseket olvassuk. Ezekben a versekben az Úr Jézus felkészíti tanítványait azokra az eseményekre, amelyek Jeruzsálemben fognak történni, ahol szenvedni fog, megölik, és harmadnapon feltámad.

Péter, az egyik tanítványa, megfeddi az Úr Jézust, és így szól hozzá: *„Könyörülj magadon, Uram; nem lesz ez teveled!”* Válaszul az Úr Jézus e szavakkal igazítja helyre Pétert: *„Távozz tőlem, Sátán! bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem csak az emberi dolgokra.”*

Péter, aki sok időt töltött az Úr Jézus mellett, számos tanításnak és csodának volt tanúja. E közelség ellenére még ő is ki volt téve a gonosz befolyásának, amint ezt az Úr Jézus feddése mutatja, aki nem Pétert nevezi *„Sátánnak”*, hanem azt a rossz befolyást utasítja el, amely általa szólt. Ez a jelenet megmutatja nekünk, hogy az emberek gondolatai gyakran ellentétben állnak Isten gondolataival, és hogy éberen kell megkülönböztetnünk, honnan erednek gondolataink.

Az Úr arra hív, hogy gondolkodjunk el gondolataink természetén: hány gondolatunk van egy nap alatt, kevés-e vagy sok, és vajon összhangban vannak-e Isten akaratával, vagy a gonosz befolyásolja őket. Hogy jobban elmélyedjünk ebben a témában, forduljunk 1Mózes 6. fejezetének 5. és 6. verséhez, ahol ezt olvassuk: *„És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. Megbáná azért az Úr, hogy embert teremtett a földön, és bánkódék az ő szívében.”*

Ezek a versek arra emlékeztetnek, hogy gondolataink mélyen hathatnak az Istennel való kapcsolatunkra és arra a világra is, amelyben élünk. A gondolat az elme belső tevékenysége: ott folyik az okoskodás, ott születnek a döntések, ott formálódnak a vágyak és az aggodalmak.

Bennünk, a gondolatainkban rejlenek a kívánságok is. Az Úr Jézus szavai szerint *„a szívből származnak a gonosz gondolatok”*. A jó gondolatokat Istentől valónak tartjuk, az ember viszont hajlamos a rosszra, ahogy meg van írva: *„szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz”*.

Ilyen a bukott embernek, a lelkileg halott embernek a természete: jót is, rosszat is gondol, ám ezek a gondolatok nem látszanak a felszínen, egyedül Isten ismeri őket. Az Úr Jézus, mivel ismerte az emberek gondolatait, egyenes szavakkal szólt hozzájuk, ahogyan Péterhez is, amikor azt mondta neki: *„Távozz tőlem, Sátán!”*

1Mózes 8. fejezetében arról olvasunk, hogy az Úr elhatározta: többé nem átkozza meg a földet az emberért, *„mert az ember szívének gondolata gonosz ifjúságától fogva; és nem vesztek el többé minden élőt, a mint cselekedtem”*. Ez azt fejezi ki, hogy Isten számol az emberi természettel, amely már ifjúságától fogva hajlik a rosszra.

A Példabeszédek 6. fejezete a 16. verstől felsorolja, amiket az Úr gyűlöl, köztük ezeket: *„A kevély szemeket, hazug nyelvet, és az ártatlan vért ontó kezeket. Hamisságot forraló szívet, gonoszra sietséggel futó lábakat”*. Ezek mind a gonosz gondolatok megnyilvánulásai, és az Úr gyűlöli őket.

Ebben az összefüggésben a gonosz, istentelen ember az, akinek rossz gondolatai vannak: nem jó gondolatok ezek, hanem olyanok, amelyek rosszat forralnak. A gondolatokról azt tanuljuk, hogy egy egész igazságtalansággal teli világot képesek benépesíteni, amelyben az ember mozog és él, akár van pénze, akár nincs. Ebben a gondolatvilágban él minden ember.

A Példabeszédek 14. fejezetéből a 22. verstől olvasva ezt találjuk: *„Nemde tévelyegnek, a kik gonoszt gondolnak; de kegyelem és hűség lesz azokon, a kik jót gondolnak.”* Vannak tehát emberek, akik jót gondolnak, sőt úgy gondolkodnak, ahogyan Isten. Akik rosszat gondolnak, tévelyegnek, az Újszövetség pedig azt mondja, hogy akik nem fogadták be az igazság szeretetét, azokra Isten a tévelygés erejét bocsátja.

A Példabeszédek 24. fejezetében azt olvassuk, hogy a bölcsesség túl magas a bolondnak; a kapuban nem nyitja meg a száját. Aki azon gondolkodik, hogy rosszat tegyen, azt gonosz cselszövőnek hívják. A bolond gondolata bűn. Létfontosságú, hogy ismerjük a belsőnket és a szívünket, mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, nekünk pedig a szívünknek kell megváltoznia.

Folytassuk Ézsaiással: az 59. fejezetben a 7. verstől ezt olvassuk: *„Lábaik a gonoszra futnak, és sietnek ártatlan vért ontani, gondolataik hamis gondolatok, pusztulás és romlás van útjaikon. A békesség útját nem ismerik, és nincsen igazság ösvényeiken; utaikat elferdítik, a ki azon jár, senki sem ismeri a békességet.”* Ámen. Gondolataink tehát lehetnek gonoszok és istentelenek, ha nincs törvény, amely az elmét vezetné.

Jeremiás a 4. fejezetben nekünk is tanítást ad: ne gondoljuk, hogy csak a régi népnek voltak gondjai a gondolataival, hanem ismerjük be, hogy nekünk is ugyanezekkel a kihívásokkal kell szembenéznünk. El kell gondolkodnunk, és el kell fordítanunk gondolatainkat a bűntől. A 4. fejezet 14. versében ezt olvassuk: *„Mosd meg a gonoszságtól szívedet Jeruzsálem, hogy megszabadulj; meddig maradnak még benned bűnös gondolataid?”* Ámen.

Péter, bár az Úr Jézus mellett volt, istentelen gondolatokat hordozott a szívében. Azt kívánta, hogy az Úr meneküljön meg a haláltól, és ne kerüljön az írástudók, a papok és a vének kezébe, mintha ezt mondta volna: „Isten mentsen meg attól, hogy meghalj! Isten mentsen meg attól, hogy az írástudók, a papok és a nép vénei kezébe adjanak!” Ezeket a gondolatokat azonban nem Isten ihlette; emberi gondolatok voltak, a Sátántól.

Ézsaiás 55. fejezetének 7. versében ezt olvassuk: *„Hagyja el a hitetlen az ő útát, és a bűnös ember gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban!”* Ez az ige arra indít, hogy hagyjuk el istentelen gondolatainkat, és térjünk vissza az Úrhoz irgalomért és bocsánatért.

Fontos, hogy a *„gonosz”*, *„istentelen”* szót ne csupán szitokszónak értsük, hanem olyan ember leírásának, aki nem követi Isten törvényét és irányítását, akinek életében nem Isten a vezető és a cél.

Mit tegyünk hát ezekkel az istentelen gondolatokkal? Meg kell térnünk, vissza kell fordulnunk Istenhez, aki ismeri szívünket és gondolatainkat. Ézsaiás 66:18 ezt meg is erősíti: *„Én pedig ismerem cselekedeteiket és gondolataikat.”* Isten nemcsak cselekedeteinket látja, hanem istentelen gondolatainkat is, ahogyan a farizeusok és az írástudók esetében is, akiket az emberek nagyra becsültek, szívükben mégis istentelen gondolatokat hordoztak.

Isten figyelmeztet, hogy nemcsak a tetteket, hanem a gondolatokat is meg fogja ítélni. Vigyáznunk kell gondolatainkra, nem szabad engednünk, hogy kísértésbe, kívánságokba és romlásba vezessenek. A bolond gondolata bűn, a bolond pedig nem emelheti fel a fejét, ahogyan írva van: „nem nyitja meg a száját”.

Isten arra kér, hogy hagyjuk el az istentelen gondolatokat, amelyek a kívánságokat táplálják és szétáradnak a lelkünkben. Ézsaiás 55:8–9 arra emlékeztet, hogy Isten gondolatai nem olyanok, mint a mi gondolataink, és az Ő útjai nem olyanok, mint a mi útjaink: *„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim”*, így szól az Úr. *„Hanem a mennyivel magasabbak az egek a földnél, annyival magasabbak utaim utaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál.”*

Ez a kijelentés megmutatja, milyen különbség van Isten gondolatai és az ember gondolatai között. Lelki és gondolati távolságról van szó a kettő között: Isten gondolatai magasabb rendűek, és mások, mint az emberéi.

A hitbeli életben elengedhetetlen, hogy gondolatainkat az Úr Jézus, vagyis Isten gondolataihoz igazítsuk. Hogy ezt jobban megértsük, forduljunk a Korinthusiakhoz írt levélhez, ahol bölcs tanácsot találunk. Itt egy heves belső harc rajzolódik ki, amelyre nagyon kevesen vállalkoznak, hogy megállítsák a gondolatok áradatát, amely akadályozza őket.

Pál apostol az 1Korinthus 2:16-ban ezt mondja: *„Mert ki ismerte meg az Úr értelmét, hogy oktatná őt? Nékünk pedig Krisztus értelme van.”* Pál hangsúlyozza, hogy Isten igazi gyermekeiben Krisztus gondolkodásának kell lennie. Ez elvezet a kérdéshez: milyen gondolatai vannak Krisztusnak?

Gyakran eszünkbe jut, hogy bármelyik pillanatban elhagyhatjuk ezt a földet, de vajon milyen gondolatok lennének akkor az elménkben? Ha ma távoznánk, szabadok lennénk-e minden gondolattól, vagy maradna-e istentelen gondolat a szívünkben? Az emberi elme el tud kalandozni, és egyszer csak istentelen gondolatok közt találja magát. Nem beszélünk most arról, pontosan milyenek ezek a gondolatok – súlyosságuk különböző lehet –, de ha nem Krisztus gondolatai, akkor rosszak.

Tegyük fel a kérdést: segít-e Isten megállítani ezeket a gondolatokat?

A Zsidókhoz írt levél 4. fejezetének 9–12. versében választ találunk arra, hogyan munkálkodjunk, és mit használjunk, hogy megállítsuk az istentelen gondolatok világát. *„Annakokáért megmaradt a szombatja az Isten népének. Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott az ő cselekedeteitől, mint az Isten is a magáéitól. Igyekezzünk azért bemenni abba a nyugodalomba, hogy senki ne essék bele az engedetlenségnek ugyanazon példájába. Mert az Isten beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a léleknek és szellemnek, az ízeknek és velőknek megoszlásáig, és megítéli a szívnek gondolatait és szándékait.”*

Ez az igeszakasz arra indít, hogy keressük az Isten által megígért lelki nyugalmat, amely lehetővé teszi, hogy eltávolodjunk a hiábavaló gondolatoktól, és Isten akaratához igazodjunk. Isten Igéje erős, és képes megítélni lényünk legmélyebb rétegeit is, köztük a szív gondolatait és szándékait.

„És nincsen oly teremtmény, a mely előtte nyilvánvaló nem volna; sőt mindenek mezítelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, a kiről beszélünk.” Nálunk van *a Lélek kardja*, amely Isten beszéde. Kivel harcolunk? Az ördöggel. Vajon gondolataink világába bejön-e az ördög is, vagy nem? Jön Isten is, jön az ördög is. A Sátán szüntelenül jönni fog, hogy kínálja a maga portékáit. Ez az ellenség *„mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, a kit elnyeljen”*.

Mindennel csalogat, ami körülvesz bennünket: bevásárlóközpontokkal és sok mással. Mindez, a reklám és a többi, arra van kitalálva, hogy táplálja a gondolatokat. Ha a tengerpartra mennénk, ott is munkálkodnának az istentelen gondolatok, kívánságot és bűnt hozva.

„A Lélek gyümölcse… mértékletesség”, és hozzáteszem: a kívánsághoz vezető gondolatok megfékezése is; a Lélek kardja pedig Isten Igéje, amely éles, élesebb minden kétélű fegyvernél.

Ha engedjük, munkálkodni fog. *„Megítéli a szívnek gondolatait és szándékait.”* Miért? Hogy mindannyian egy indulattal és egy gondolattal legyünk az Igében. Egyetlen teremtmény sincs elrejtve. Ha engedjük, hogy az Ige megítéljen bennünket, biztosan munkálkodni fog a gondolkodásunkon. Amikor az Ige megítél minket, elítéli az istentelen gondolatokat. A lelki embernek engednie kell, hogy megítéltessék, és el kell hagynia az ilyen gondolatokat.

Ez olyan terület, ahol senki nem láthat minket. Zárt szoba, ahová senki nem léphet be. Egyetlen ember sem. Csak az Ige és Isten Lelke léphet be oda. Olvassuk a 2Korinthus 10. fejezetének 3. és 4. versét: *„Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek ereje által”*.

Emlékezzünk az Efézus 6:13 igéjére is: *„Annakokáért vegyétek fel az Isten minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.”* Isten minden fegyverét. Ez azt mutatja, hogy a harc az elme szintjén folyik. Ott érnek a támadások. Ha nem vagyunk éberek, és hagyjuk, hogy az elme ellenőrzés nélkül, szabályok nélkül működjön, kiszolgáltatjuk magunkat a Sátánnak. Naponta rengeteg gondolattal kerülünk szembe, de nem szabad engednünk, hogy földi természetünk vezessen, amely arra unszol, hogy engedjünk nekik. Az emberek beszéde is hordozhatja ezeket a kísértéseket, ezért mondja az Ige: *„A szentségtelen

hiábavaló beszédeket pedig kerüld”*. Ezek megtámadják az elmét és a gondolatokat, táplálják őket és szabad utat engednek nekik.

Tudatában kell lennünk ennek, és nem szabad hagynunk, hogy rászedjenek bennünket. Hatalmunk van arra, hogy leromboljuk az elme okoskodásait, amelyek gyakran a rossz felé irányulnak. A 2Korinthus 10. fejezetében az 5. verstől Pál apostol arra tanít, hogy le kell rontanunk *„okoskodásokat és minden magaslatot, a mely az Isten ismerete ellen emeltetik”*, és foglyul kell ejtenünk *„minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak”*. Ez állandó és aprólékos munka, hiszen naponta rengeteg gondolattal kell szembenéznünk.

Amikor haragot érzünk a szívünkben, meg kell kérdeznünk magunktól: uralkodtunk-e azon a gondolaton, vagy engedtük, hogy az uralkodjon rajtunk? Pál arra buzdít, hogy ne gondoljunk a földi dolgokra, és ne engedjünk nekik szabad utat, hanem *„foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak”*. A 6. versben ezt mondja: *„És készen állván megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyt beteljesedik a ti engedelmességtek.”*

El vagyunk tehát hívva arra, hogy gyakoroljuk ezt az engedelmességet, hogy harcoljunk azokkal a gondolatokkal, amelyek megtámadnak, legyőzhetnek, bemocskolhatnak és tisztátalanná tehetnek bennünket. Meg kell találnunk a módját, hogyan vegyük kézbe a gondolatok e területének ellenőrzését, ahogyan a 2Korinthus 11. fejezete is mutatja, hogy megőrizzük lelki tisztaságunkat és épségünket; a 3. versben ez áll: *„De félek, hogy a mint a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolkozástok is megrontatik és elfordul a Krisztus iránt való egyenességtől.”* Ámen.

Pál apostol ezután a lelki összezavarodás lehetőségére figyelmeztet: *„Mert ha valaki eljövén, más Jézust prédikál, a kit mi nem prédikáltunk, vagy ha más lelket kaptok, a kit nem kaptatok”* – ez arra utal, hogy fennáll a veszély, hogy félrevezetnek bennünket. Fontos, hogy különbséget tegyünk, és ne tévesszük össze a Lelket. *„vagy ha más lelket kaptok, a kit nem kaptatok, vagy más evangyéliomot, a melyet el nem fogadtatok, szépen eltűritek”* – ezek a szavak arra intenek, hogy ne engedjük gondolatainkat megrontani hamis tanítások által.

Máté 15-ben az Úr Jézus a gondolatok tisztaságáról beszél: *„Még ti is értelmetlenek vagytok? Még sem értitek-é, hogy minden, a mi a szájon bemegy, a hasba megy, és az árnyékszékbe vettetik ki? A mik pedig a szájból jőnek ki, a szívből származnak; és azok fertőztetik meg az embert. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások. Ezek fertőztetik meg az embert”*. Ámen.

A gonosz gondolatok, amelyek nem Krisztuséi, fertőztetik meg az embert, nem csupán a paráznaság és a többi nyilvánvaló bűn. Isten gondolatai tiszták, az emberek gondolatai viszont romlottak lehetnek. Ami a szájból kijön, a szív állapotát tükrözi.

Igyekezzünk magasra emelni ezeket a tanításokat, és alkalmazni őket az életünkben. A 119. zsoltár 97., 98. és 99. versében az isteni törvény iránti szeretet szólal meg: *„Mely igen szeretem a te törvényedet; egész nap arról elmélkedem. Ellenségeimnél bölcsebbé tesz engem a te

parancsolatod, mert örökké velem van az. Minden tanítómnál értelmesebb vagyok, mert a te bizonyságaidról gondolkodom."* Ámen.

Ezek a versek megmutatják azt a módszert, amelyet Isten Igéje ajánl a gonosz gondolatok megfékezésére, amelyek ifjúságunktól fogva kísértenek bennünket. Felmerül a költői kérdés: van-e olyan fiatal, aki ne tapasztalt volna ilyen gondolatokat? Ez is mutatja, hogy a kísértés mindenkit elér.

A javasolt módszer az, hogy szüntelenül az Úr törvényén elmélkedjünk: *„egész nap arról elmélkedem"*. Ez segít kigyomlálni a rossz gondolatokat, és Isten gondolataival felváltani őket. Isten törvénye az Ő gondolatait tartalmazza, amelyeket szóban fejezett ki. A mi gondolataink, ha kimondjuk őket, szavakká, majd tettekké válnak, és bűnhöz vezethetnek.

Az isteni parancsolatok belső békességre vezetnek, ahogyan Ézsaiás 48 mondja. Hogy bölcsességre jussunk, ebbe a helyzetbe kell állnunk: elmélkednünk és szemlélődnünk kell az isteni törvényen, bármilyen bölcsnek tartjuk is magunkat.

Ugyanennek a zsoltárnak a 92. és 93. versére utalva hangsúlyozzuk, milyen fontos, hogy a törvény gyönyörűségünk forrása legyen, nélküle elvesznénk nyomorúságunkban, vagyis istentelen gondolatainkban. Az Úr törvénye legyen a gyönyörűségünk, ahogyan írva van: *„Soha el nem felejtem a te határozataidat, mert azokkal elevenítettél meg engem."* Ez belülről elevenít meg minket, Krisztusban, és lehetővé teszi, hogy az Ő gondolkodása legyen bennünk.

Végül elmondhatjuk, hogy egyetlen mód van arra, hogy megszabaduljunk az istentelen gondolatoktól: ha szívből el akarjuk utasítani őket, és nem engedjük többé, hogy behatoljanak a szívünkbe. Bár nem minden gondolat istentelen, némelyik nem kívánt eredményre vezethet. Ha beszélgetek valakivel ifjúkoromból, mi történik? Felteszem magamnak a kérdést: tudok-e uralkodni minden gondolatomon, amely a Sátán részéről rám tör? Amikor egy volt gimnáziumi vagy egyetemi társammal beszélgetek – vajon jönnek-e a rossz gondolatok, vagy nem? Például ha valakivel kamionokról, fuvarozásról és hasonlókról beszélgetek, szinte mindig a múltamról álmodom éjszaka: hogy sofőrökkel dolgozom, és sok minden eszembe jut a múltamból.

Éjszaka tudunk-e uralkodni a gondolatainkon, vagy nem? Nem tudom, nálatok hogy van, de én azt vettem észre – és mások is vannak így –, hogy amikor álmodom, csak néző vagyok, nem én irányítok. De honnan jönnek ezek a gondolatok az álomban? Gondolataink bőségéből. Ott vannak, és nem tudod irányítani őket, mert az elme alvó állapotban van, és nem tartja kézben a dolgokat. Álmodhatsz tiszta, jó, rossz dolgokat és így tovább. És észreveszed, hogy ott semmilyen ítélőképességed nincs, hiányzik a megkülönböztetés. Én ezt figyeltem meg.

Amikor visszaemlékszem egy álomra, látom, hogy abban az álomban nem voltam ott valóságosan, csak az elmémben. Mit tegyünk hát ezekkel a gondolatokkal? Minél kevesebb van belőlük, és minél kevésbé tápláljuk őket, annál ritkábban jelennek meg az elménkben. Az 1. zsoltár ezt mondja: *„Boldog ember az, a ki nem jár a hitetlenek tanácsán, a bűnösök útján meg nem áll, és a csúfolódók székében nem ül."*

Mi történik, ha a hírekhez fordulok, vagyis a hitetlenek tanácsára hallgatok? Hatnak-e ránk ezek a gondolatok, vagy nem? Nagy a veszélye annak, hogy nem tudod kézben tartani őket. Sokan mondják, hogy nem rossz híreket nézni, hiszen megtudod, mi történik a világban. De tényleg nem rossz? Mit táplálnak a hírek?

Az emberek minden gondolata a rossz felé irányul. Én pedig odamegyek, hogy befogadjam őket, hogy hírekkel tápláljam magam. Magukkal a hírekkel nincs semmi baj. Sokszor ártalmatlannak tartják őket. De a hitetlenek tanácsa káros, és megrontja gondolataimat, ahelyett hogy tiszta gondolataim lennének, egész nap az Úr törvényén elmélkednék, és az által elevenítené meg a lelkemet.

A lélek az Úr törvénye által elevenedik meg, a világ által táplált gondolatok viszont más dolgokat hoznak az elménkbe, amelyek nem elevenítenek meg. Egy testvér elmesélte, hogyan mentette meg Isten egy nehéz munkanapon, amikor a forgalomban káromkodás és harag zúdult rá. A Sátán, képletesen szólva, mintha megoldásokat kínálna arra, hogy a hitetlenek tanácsára hallgassunk, amely táplálja az istentelen gondolatokat. Ilyenkor még fontosabb az erőfeszítés, hogy közel maradjunk az Úrhoz.

A Biblia igéi arra buzdítanak, hogy az Úr törvényében leljük gyönyörűségünket, és éjjel-nappal azon elmélkedjünk, ahogyan az 1. zsoltár mondja: *„Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal.”* Ámen. Ez az az út, amelyen annak kell járnia, aki közel akar lenni Istenhez. Amikor eltávolodunk a rossz gondolatoktól, közelebb kerülünk a jó gondolatokhoz. A Biblia olvasása nem öncél, hanem eszköz arra, hogy elmélkedjünk, és gondolatainkat Krisztus gondolataihoz igazítsuk.

A 119. zsoltárban ezt olvassuk: *„Szívembe rejtettem a te beszédedet”*, ami hangsúlyozza, milyen fontos Isten Igéjét a szívünkben őrizni, hogy ne vétkezzünk ellene. Minden istentelen gondolat Isten ellen való, és ki kell irtani, hogy bemehessünk az Ő örök országába.

Létfontosságú tudatosítanunk, hogy Isten minden szögből és minden helyzetben lát bennünket; ez segít, hogy el ne tévelyedjünk. Az 1. zsoltár 3. verse azt mondja arról, akinek az Úr törvényében van gyönyörűsége, hogy *„olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejében megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó előmenetele lesz”*. Minden munkájában jó előmenetele lesz, de csak akkor, ha összhangban vagy az Úr törvényével. Bármivel foglalkozol is, gondolataidnak efelé kell irányulniuk. Éjjel és nappal az Ő törvényéről gondolkodik. Abban leli gyönyörűségét, hogy az Ő törvényén elmélkedik.

„Ha nem a te törvényed lett volna gyönyörűségem, akkor elvesztem volna nyomorúságomban.” Amikor nem Isten törvényében gyönyörködünk, úgy érezzük, elfogy az erőnk. Másként nem is lehet. Azért tartom meg a törvényt, mert úgy döntöttem, hogy engedelmeskedem Istennek, és ezt kívánom. Ha nem lelem benne örömömet, ha Isten törvénye csak gyötrelem nekem, akkor gondolataim istentelenek maradnak.

Meg kell értenünk, hogy az igazi öröm a törvény megtartásában van. Megtaláltátok ezt az örömöt? Az emberek gyakran istentelen gondolatokban lelik örömüket. A gazdag például

számolgatja a pénzét és a vagyonát, és ebben leli örömét. Hasonlóképpen mások mulatságokban, lakomákban, bulikban és kicsapongásban lelik örömüket. Nekünk azonban az Úr törvényében kell örömünket lelnünk. Ha nem ott találjuk, akkor az ellenkező oldalon állunk.

Az ember gondolatainak minden alkotása az Úr által hozott Ige felé kell, hogy irányuljon, hogy Őbenne leljük gyönyörűségünket. Olvassunk a Kolossé 3. fejezetéből, az 1–3. verset: *„Azért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, ülvén az Isten jobbján. Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.”* Ámen.

Gondoljunk az odafelvalókra, összpontosítsunk rájuk, és ne hagyjuk, hogy bármi eltérítsen. Ha az odafelvalókra gondolunk, megszabadulunk a rossz gondolatoktól. Abban leljük gyönyörűségünket, hogy az odafelvalókra gondolunk, bennük leljük örömünket. Amikor egy átlagember egész évben dolgozik, és közeledik a nyár, a szabadságolások szokásos ideje, ugye a gondolatai a várva várt pihenés felé fordulnak?

Ahogy közeledik a szabadság ideje, gondolatai egyre inkább abba az irányba összpontosulnak. Ha pénze is van rá, egzotikus utat vagy másfajta nyaralást tervezhet, és abban leli gyönyörűségét és örömét, oda összpontosul minden gondolata, gondosan megtervez minden részletet.

Gondoljunk mi is ezekre a dolgokra. Mennyire fontos nekünk az Úr Jézus? Milyen szép Ő? Milyen ígéreteket ad nekünk? Őbenne leljük-e örömünket és gyönyörűségünket? Ha nem Benne leljük gyönyörűségünket, nem fogjuk betartani a megengedett sebességet sem. Ha Isten Igéje gyötrelem számunkra, ugyanúgy viselkedünk, mint a többiek, bármilyen gyorsan hajtunk is. Sokakat gyötör Isten törvénye, mert korlátokat szab nekünk. Benne kell-e lelnünk gyönyörűségünket, vagy nem?

Az elme gyakorlatilag a parancsnoki központunk, és éppen ott próbálja a Sátán átvenni az irányítást. Ha sikerül oda bejutnia, az egész területet uralhatja. Mi még teszünk ezt-azt, és azt mondjuk: „Lám, én megtettem.” De ő ül a parancsnoki központban. Ha alá vagyunk vetve neki, hagyja, hogy illúziókban higgyünk, hogy becsapjanak bennünket, hogy azt higgyük: Istennel vagyunk, hívők vagyunk, igyekszünk, gyötrődünk, keserítjük a lelkünket, erőnek erejével próbálunk engedelmeskedni, mintha Istent akarnánk rászedni – és ez nagy nyomorúság.

Olvassunk a Filippi 3. fejezetéből is, a 18. verset: *„Mert sokan járnak másképpen, a kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei”*. Be akarnak jutni Isten országába, aranyutcákat akarnak, nem akarnak többé szenvedni, mégis a Krisztus keresztjének ellenségei. Gondolataik istentelenek.

Olvassuk a 19. verset: *„Kiknek végök veszedelem, kiknek istenök a hasuk, és a kiknek dicsőségök gyalázatukban van, a kik a földiekre gondolnak.”* Nem a mennyeiekre. Nem Benne lelik örömüket, nem az Ő törvényében gyönyörködnek. A pokoltól való félelemből tértek meg, különféle okokból tértek meg: mert meg akartak házasodni, mert vonzotta őket valakinek a szépsége, és így tovább.

Legyen bennünk az a gondolkodás, amelyről a Filippi 2. fejezete szól az 5. verstől: *„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, a mely volt a Krisztus Jézusban is”*. Fontos, hogy ezt az indulatot ápoljuk, mert Krisztus Jézus, *„a ki, mikor Isten formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén fel, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.”*

Az Úr Jézus alávetette gondolatait, és arra indít bennünket, hogy ugyanaz a gondolkodás legyen bennünk, amely az Ő életében is megvolt. Felidézzük, hogyan élt Ő, mert ez megeleveníti a lelkünket, örömet és gyönyörűséget ad, és segít, hogy egyre inkább hasonlóvá váljunk Őhozzá.

Szintén a Filippi levélből olvassuk a 4. fejezet 7. versét: *„És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, megőrzi a ti szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”* Ez nagy ígéret. Isten békessége, amely minden értelmet felülhalad, megőrizte az Úr Jézus szívét, és a mi szívünket is megőrzi, hogy ne nyugtalankodjék és ne féljen. Isten törvénye felüdíti a lelket, békességet és nyugalmat ad – olyan dolgokat, amelyeket az ember keres, de gyakran nem talál.

Az ember kereshet nyugalmat anyagi dolgokban, például egy drága autóban vagy egy jachtban, de az igazi nyugalom nem ezekben van. A tisztátalan lélek is mindenütt nyugalmat keresett, és nem talált. Az igazi nyugalom Istennél van, aki megőrzi gondolatainkat, és nyugalomban tartja őket. Ha a gondolatokat nem őrizzük, felkavarhatják és elrabolhatják a békességet, és a szív indulataihoz vezethetnek. Miután bizonyos dolgokat végiggondolunk, a szív arra hajlik, hogy be is teljesítse azokat a gondolatokat.

Ne éljünk úgy, mint a pogányok, a kívánság gerjedelmében, amely a gondolatok és annak a következménye, amit az ember lát. Szemünk és fülünk ki van téve a kísértéseknek, földi természetünk pedig telhetetlenül és nagy erővel keresi vágyai beteljesülését. De ha nem adjuk meg neki a táplálékot, amire szüksége van, vajon nem marad-e csendben?

Ezért mondja az Ige: *„a testet ne tápláljátok”*, ne gondoskodjatok a test kívánságairól. De miért? Hogy fel ne szítsuk a kívánságot, amely csendben szunnyad. A gondolatok világában könnyen felszítható. Ott van harcunk súlypontja. Ott várja a Sátán a zsákmányát. Lesben áll, készen arra, hogy megkísértsen, akár egy egyszerű, tizenöt kilométeres városi séta alatt is, és annyi figyelemelterelést kínál, hogy egy egész hétre elég legyen.

Nagyon vigyáznunk kell a gondolatok e világában, azok hiábavalóságában. Isten gyakran szól nekünk a gondolatok fontosságáról. Sok ige szól erről, én csak néhányat választottam ki közülük. Rendetlenséggel teli, bűnös világban élünk. Az Úr, aki fájdalmát fejezte ki amiatt, hogy az emberek csak a rosszra hajlanak, elküldte az Úr Jézust, hogy megtisztítsa szívünket, és Őfelé fordítsa, hogy megtalálhassuk a békességet és a nyugalmat, amely Tőle jön.

Az Úr segítsen benneteket, hogy munkálkodjatok és tisztán lássatok, mert az ellenség mindannyiunkat les, engem is, titeket is. Öltözzük fel *az Isten minden fegyverét*, hogy megállhassunk az ördög kísértéseivel szemben. Ámen.

Sursa: *A gondolatok hiábavalósága* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/a-gondolatok-hiabavalosaga